

ГОЛЯМА ЧЕРВЕНА ТЕКИЛА

Рик Рибърдъж

Превод Емилия Л. Масларова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Big Red Tequila*

Copyright © 1997 by Rick Riordan

Published by arrangement with the Gina Maccoby Literary
Agency through Andrew Nurnberg Associates International, Ltd and
ANA Sofia Ltd.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Виктория Бешлийска

Коректор Ваня Петкова

Оформление на корицата Лъчезар Касабов
Снимки на корицата Shutterstock

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2012
ISBN 978-954-27-0757-8

1

– Кої, кої? – попита мъжът, настанил се в новото ми жилище.

– Трес Навар – отговорих аз.

Долепих още веднъж до мрежата против насекомите на вратата договора за наем – да го види. На предната веранда на малкия апартамент с отделен вход сигурно беше четирийсет грагуса. Климатикът духаше със сетни сили през вратата и каквото издухаше, то се изпаряваше върху лицето ми. Не знам защо, но от това ми се струваше още по-горещо.

Мъжът в жилището ми погледна документа, после се извърна с присвити очи към мен, сякаш съм странно произведение на модерното изкуство. През металната мрежа изглеждаше още по-грозен, отколкото вероятно беше: набит, към четирийсетте, с късо подстригана като на военен коса и черти, събрани в средата на лицето. Беше гол до кръста, а надолу бе с дебели полиестерни шорти, каквито носят само учителите по физическо.

Не бъди многословен, помислих си.

– Наел съм жилището от петнайсети юли. Би трябвало вече да си се изнесъл. Днес е двайсет и трети.

Никакви признаци учителят да се чувства виновен. Той погледна назад през рамо, разсеян от бейзболния мач по телевизора. Взря се още веднъж в мен, този път леко погразнен.

– Виж какво, тъпанар такъв – подхвана. – Казах му на Грей, че ми трябват още няколко седмици. Чакам да ме прехвърлят, разбра ли? През август може

и да се нанесеш.

Продължихме да се гледаме. Точно тогава няколко хиляди цикади в американския орех до стъпалата решиха да нагадат цвъркот, все едно стърже метал. Извърнах се към таксиметровия шофьор, който още ме чакаше при протоара и си четеше щастлив телевизионния справочник, докато броячът цъкаше и цъкаше. След това погледнах отново учителя и му се усмихнах – дружелюбно, дипломатично.

– Е – рекох, – знаеш ли какво. Утре от Калифорния пристига камионът с багажа ми. Това означава, че трябва да се изнесеш още днес. Вече си живял gratis на моя сметка цяла седмица, мога да ти отпусна още час-два. Ще си взема саковете от таксито, а ти ще ме пуснеш вътре и ще започнеш да си стягаш багажа.

Той присви още повече очи, ако това изобщо беше възможно.

– Ама ти какво...

Обърнах му гръб и отидох при таксито. Не бях взел много неща със себе си за полета – един сак с грехи и един с книги плюс клетката на Робърт Джонсън. Взех си нещата, помолих шофьорът да почака, после тръгнах пак по алеята. Под краката ми запукаха орехи, нападнали от гървото. Робърт Джонсън мълчеше, още замаян от травмирация полет.

Къщата не изглеждаше по-добре и от втори поглед. Подобно на повечето заспали великани по улица „Куин Ан“ и номер 90 беше на два етажа, с покрив от старовремски зелени шинди, голи гърски там, където бялата боя се беше олющила, и огромна остъклена предна веранда, хлътнала под тоновете червена бугенвиллия. Дясната част на сградата, откъдето стърчеше по-малката веранда на жилището ми, беше с изместени основи и беше климнала назад и надолу, сякаш тази половина от постройката беше повалена от инсулт.

Учителят беше отворил вратата. Всъщност стоеше на прага ухилен и гържеше беизболна бухалка.

– Казах *август*, тъпанар такъв – заяви ми той.

Оставих на най-долното стъпало саковете и клетката с Робърт Джонсън. Учителят се хилеше, както се хилим на мръсен виц. Един от предните му зъби беше в два различни цвята.

– Чувал ли си някога за клечки за зъби? – попитах го аз.

По челото му плъзнаха още няколко бръчки.

– Моля?

– Както и да е – рекох. – Намират ли ти се кашони, или искаш да си прибереш нещата в чували? Приличаш ми на човек, който предпочита чували...

– Мамка ти.

Усмихнах се и тръгнах да се качвам по стъпалата.

Верандата беше малка, онзи нямаше къде да замахне с бухалката, но все пак опита да ме удари с нея по гърдите. Дръпнах се встрани, после се качих при него и го сграбчих за китката.

Стига да натиснеш правилно, можеш да използваш точката *ней гуан* точно над ставата на китката и така при оказване на първа помощ да стимулираш сърцето. Една от причините бабите в Китай да се разхождат с дългите шишове по косата е, за да боцнат с тях тази точка, в случай че някой от семейството получи сърдечен пристъп. Натиснеш ли малко по-силно, по нервната система преминава ток, който е госта неприятен.

Лицето на учителя почервения и се сгърчи от изумление. Бухалката изтрополи по стъпалата. Мъжът се преви и се хвана за ръката, а през това време аз се шмугнах през вратата.

Телевизорът във всекидневната още работеше: един актьор – залязваща звезда от „Събота вечер на живо“¹, се наливаше в компанията на пет-шест красавици с нискоалкохолна бира. В помещението нямаше нищо друго, ако не броим матрака, камарата грехи в ъгъла и опърпания фотьойл. По кухненските шкафчета се виждаха купчина мръсни чинии и опа-

¹ *Saturday Night Live* – популярно телевизионно комедийно шоу в САЩ. – Б.рег.

ковки от полуфабрикати. Миришеше на нещо средно между пържено месо и мокро пране с гъх на прокиснало.

– Направил си чудеса с жилището – казах аз. – Разбирам защо...

Когато се обърнах, учителят стоеше зад мен и юмрукът му беше на сантиметри от лицето ми, където се готвеше да се приземи.

Изплъзнах се и натиснах с една ръка китката на мъжа. С другата го ударих по лакътя, така че ставата се изви на обратно. Сигурен съм, че не съм го счупил, но него го заболя адски. Той се свлече на пода в кухнята, а аз отидох да проверя банята. Четка за зъби, кърпа, новият брой на „Пентхаус“ върху казанчето на тоалетната. Какъв домашен уют!

Отне ми петнайсетина минути да намеря ролка пликове за отпагъци и да напъхам в тях вещите му.

– Счупи ми ръката – заяви той.

Още седеше със здраво стиснати очи на пода в кухнята.

Изключих телевизора от контакта и го сложих отвън.

– При такива проблеми със ставите някои предпочитат лег – казах, докато изнасях и фотьойла. – Според мен е за предпочитане да слагаш бутилка с топла вода. Известно време го гръж на топло. До два дни ще ти мине.

Той май се заклани да ме съди. Каза ми много неща, но аз вече не го слушах особено. Бях уморен, беше горещо и започвах да си спомням защо толкова години не ми се е идвало в Сан Антонио.

Учителя още го болеше, затова той не оказа съпротива, когато го натиках заедно с багажа в таксито и платих на шофьора да го откара на мотел. Оставих телевизора и фотьойла в предния двор и след като си внесох багажа, затворих вратата.

Щом отворих клетката, Робърт Джонсън се измъкна предпазливо навън. Откъм едната страна козината му беше залезана на обратно и жълтите му

очи бяха широко отворени. Той залитна – още не беше свикнал да стъпва по твърда почва. Знаех какво му е.

Той погуши мокета, после ме погледна с неописуемо презрение.

– Хррр – каза.

– Добре дошъл у дома – отвърнах.

2

– Мислех тия дни да го изгоня – изпелтечи Гари Хейлс.

Новият ми хазяин явно не се притесняваше особено от спречкването с предишния наемател. Той явно не се притесняваше особено за нищо.

Беше анемичен: не човек, а акварел. Очите, гласът, устата – всичко беше меко и течено, на цвят кожата му беше умито синкава, в тон с ризата с множество джобове по нея. Имах чувството, че ако го застигне пороен гъжд, Гари Хейлс ще се разтвори и от него няма да остане нищо.

Той погледна окончателния вариант на договора така, сякаш се опитваше да си спомни какво е това. После го прочете още веднъж с мъргащи устни и треперещи ръце, които следяха един по един редовете с върха на черна химикалка. Гари Хейлс се запъна на реда с подписа.

Смръщи се.

– Джаксън ли?

– По документи да – потвърдих. – А иначе Трес. Обикновено ме наричат така всички без майка ми, която, ягоса ли ми се, ми вика Джаксън.

Гари се вторачи в мен.

– Или понякога тъпанар – допълних.

Светлите му очи започнаха да се изцъклят. Реших, че съм го объркал с онова, което съм казал след „по документи“, но той ме изненада.

– Джаксън Навар – провлачи. – Като шерифа, когото убиха ли?

Взех от ръката му договора за наем и го сгънах.

– Да – потвърдих. – Като него.

Точно тогава стената се развъня. Погледът на Гари се плъзна безжизнено към мястото, откъдето се чуваше звукът. Зачаках обяснение.

– Тя ми поиска номера тук – рече Гари така, сякаш си го напомняше. – Обещах ѝ утре да го прехвърля на твое име.

Тътрюзейки крака, прекоси всекидневната и извади от стената вградена гъска за гладене. В нишата отзад имаше стар черен телефон с шайба.

След четвъртото позвъняване вдигнах и казах:

– Ти, мамо, си невероятна.

Тя въздъхна шумно в слушалката – доволен звук.

– Просто имам в телефонната централа един стар обожател. Е, кога ще наминеш?

Замислих се. След такъв ден не ми се ходеше особено. От друга страна, трябваше ми и транспорт.

– Може би довечера. Трябва ми фолксвагенът, ако още е там.

– От десет години е в гаража – отговори майка ми. – Ако смяташ, че още е в движение, вземи го. Довечера сигурно ще се видиш с Лилиан, нали?

Някъде от гъното на къщата на майка ми чух звука от билиардна щека, която удря топки. Някой се зася.

– Мамо...

– Добре, добре, не съм те питала. Ще се видим по-късно, скъпи.

Все така тътрюзейки крака, Гари се върна в основната част на жилището, а аз си погледнах часовника. Три часът в Сан Франциско. Дори в събота следобед имаше доста голяма вероятност да намеря Мая Лиъ в „Терънс&Голдман“.

Но ударих на камък. След като телефонният ѝ секретар ми обясни какво означава „работно време“, оставих новия си телефон, сетне подържах малко слушалката – мислех какво друго да кажа. Още виждах лицето на Мая гнес в пет сутринта, когато тя ме откара на летището в Сан Франциско: усмихнато, после сестринска целувка и любезност на човек,

когото не познавах. Затворих телефона.

Намерих в килера малко оцет и сода за хляб и по-светих един час на това да чистя гледките и миризмите, останали в банята от предишния наемател, а през това време Робърт Джонсън тренираше да се катери по завесата на гуша.

Малко преди залез слънце се почука на вратата.

– Майка ми – промърморих си аз.

Погледнах през прозореца и видях, че не е чак толкова страшно: две униформени ченгета, които се бяха облезнали на патрулната кола, спряна на алеята, чакаха. Отворих входната врата и съзгедях второто по грозотия лице, което бях виждал днес дотук през мрежата.

– Знаеш ли – изграчи мъжът, – току-що ми връчи-ха тази жалба, подадена от някой си Боб Лангстън, живеещ на „Куин Ан“ 90. Важна клечка от военната база „Форт Сам“. Тук пише, че си му нанесъл телесни повреди. И си проникнал в дома му. Лангстън твърди, че маниак на име Навар се е опитал, моля ти се, да му приложи хватки от каратето и да го убие.

Изненадах се колко се е променил. Бузите му бяха хлътнали като кратери и той беше оплешивял до степен да зализва върху темето си един мазен кичур, за да не губи съвсем вид. В повече сега бяха само коремът и мустаците. Коремът беше увиснал над токата на колана, която тежеше поне десетина килограма. Мустаците пък покриваха устата почти до двойната брадичка. Помня, че като малък съм се чудел как си пали цигарата, без да си подпалва и лицето.

– Джей Ривас – казах.

Той може би се усмихна. Така и не се разбра от бакенбардите. Намери си някак с цигарата устните и всмукна от гима.

– Знаеш ли какво им казах на момчетата? – попита Ривас. – Казах им: изключено. Изключено е да извадя такъв късмет и хлапето на Джаксън Навар да се е върнало от Сан Фран-гриско, за да донесе малко

светлинка в мрачния ми живот. Ето какво им казах.

– Беше тай чи чуан, Джей, а не карате. Чиста самоотбрана.

– Все тая, момче – отвърна той и се подпря с глан върху рамката на вратата. – Изкълчил си му ръката на оня. Посочи ми причина да не те почерпя довечера една безплатна нощувка в окръжния предварителен арест.

Обясних му за разговора, който сме сключили с Гари Хейлс, после му казах, че господин Лангстън не е бил особено гостоприемен. Това явно не направи голямо впечатление на Джей Ривас.

Е, га, станеше ли гума за семейството ми, на него нищо не му правеше впечатление. В края на септемвемсетте беше провеждал с татко някакво разследване и нещо се беше объркало. Татко се беше оплакал на приятелите си в Полицейското управление и ето че след двайсет години на вратата ми цъфва следователят Ривас, решил да се заеме с такъв маловажен случай.

– Доста бързо се появи, Джей – казах аз. – Да се чувствам ли поласкан, или винаги те пращат да се занимаваш с такива греболуи?

Ривас издиша през мустаците гим. Двойната му брадичка се оцвети в красив оттенък на червеното, като на жаба.

– Я да влезем и да го обсъдим вътре – предложи спокойно той.

Показа ми с ръка да отворя рамката с мрежата против насекоми. Това не се случи.

– Климатикът се пренатоварва така, господин следователю – отвърнах.

Гледахме се още към две минути. После той ме разочарова. Тръгна заднишком по стълбите. Захапа цигарата и сви рамене.

– Добре, момче – рече ми. – Само го имай предвид.

– Кое?

Сега вече бях сигурен, че се е усмихнал. Видях през бакенбардите как цигарата щръква нагоре.

– Ако пак забъркаш някоя каша, ще се постарая да ти се паднат симпатични съкилийници.

– Колко си любвеобилен, Джей.

– Да бе, га.

Тоу метна цигарата върху изтривалката на Боб Лангстън с надпис „Бог да благослови дома ти“ и тръгна с поклащане към мястото, където го чакаха двамата униформени. Изпратих с поглед патрулната кола, която се скри по „Куин Ан“. После влязох вътре.

Огледах новия си дом: шупналия мухъл по тавана, сивата боя по стените, която беше започнала да се лющи. Сведох очи към Робърт Джонсън. Беше сигнал върху отворения ми куфар и ме гледаше обидено. Тънък намек. Набрах номера на Лилиан жадно, като човек, на когото след чаша мескал² му се пие вода.

Заслужаваше си.

Лилиан каза:

– Трес!

И така заличи последните десет години от живота ми, сякаш смъкна от него оризова хартия.

– Да – потвърдих. – В новото жилище съм. Общо взето.

Тя се поколеба.

– Май не се радваш.

– А, нищо. После ще ти кажа.

– Изгарям от нетърпение.

Цяла минута мълчахме – висяхме над слушалките, без да можем да се отлепим от тях.

– Обичам те – рече Лилиан. – Или е много рано да говоря такива неща?

Преглътнах, за да разкарам буцата като сачма от куршум в гърлото ми.

– Девет става ли? Трябва да освободя от гаража на майка ми фолксвагена.

Лилиан се засмя.

– Оранжевият звяр още ли е в движение?

– Надявам се. Довечера имам важна среща.

– Дано наистина го мислиш.

² Мексиканска спиртна напитка. – Б.пр.

Затворихме. Погледнах към Робърт Джонсън, който още ми седеше на куфара.

– Разкарай се оттам – казах му.

Имах чувството, че отново е 1985 година. Че съм на деветнайсет, че татко още е жив, че още съм влюбен в момичето, за което смятах да се оженя още от първите класове на гимназията. Препускахме по магистрала „Ай-35“ със сто и десет километра в час, въпреки че очуканият фолксваген вдигаше най-много осемдесет, и се наливахме с ужасна текила, разрежена с още по-ужасна газирана вода *Биг Ред*³ с вкус на ванилия. Хлапашкото шампанско.

Пак се преоблякох и повиках такси. Опитах да си припомня вкуса на „Голямата червена текила“. Не бях сигурен, че съм в състояние отново да пия нещо такова и да се усмихвам, но бях готов да опитам.

---

³ *Big Red* (англ.) – марката се превежда буквално като „Голяма червена“. – Б.пр.

3

От „Куин Ан“ подкарахме към майка ми по „Бродуей“ с розови ресторанти за *такo*⁴ от двете страни. Но на мястото на запуснатите семейни заведения, които помнех от гимназията, имаше ресторанти от вериги с неоновы табели и птици фламинго в пастелни цветове, нарисувани по стените. Сигурно имаше по един на всеки километър.

Знаковите места в Аламо Хайтс⁵ в центъра на града бяха изчезнали. Монтанио бяха продали „50/50 Бар“, където баща ми обичаше да се черпи. На мястото на „Снак Шак“ на Сил сега имаше бензиностанция „Тексако“. Повечето заведения тук, носещи имената на хора, които познавах, бяха погълнати от безлики национални вериги. Други витрини бяха заковани с гъски и написаното без особено желание „Дава се пог наем“ бе избеляло до степен да не се чете.

Уж слънцето клонеше към залез, а пак беше тришест и пет градуса, когато таксито зави по „Вандайвър“. Тук липсваха меките следобедни багри, каквито ще видите в Сан Франциско, нямаше хълмове, които да хвърлят сянка или мъгла, която да размива гледката към „Голдън Гейт“ за туристите. Тук светлината беше откровена: каквото и да докоснеше, то веднага попадеше на рязък фокус, очертано от жегата. Слънцето гържеше под око града до последния си миг на хоризонта и те гледаше така, сякаш ти казваше: „Утре ще те сритам по задника“.

Улица „Вандайвър“ не се беше променила. Пръскачките описваха окръжности по огромните морави и от панорамните прозорци на белите къщи от времето след Втората световна война безцелно гледаха пен-

4 Мексиканска царевична питка с пълнеж. – Б.пр.

5 Малко градче, чиято територия е заобиколена от Сан Антонио. През 2000 година става част от Сан Антонио. – Б.ред.

сионери, които приличаха на призраци. Единствената разлика бе, че майка ми отново беше прередила къщата. Ако не бях познал огромния вечнозелен гъб отпред и занемарения гвор с нападали из него жълъди и петна диви ягоди, сигурно нямаше да кажа на таксиметровия шофьор да спре.

Щом я видях, се изкуших да я подмина. Сега беше с гипсова мазилка: масленозелени стени с яркочервени керемиди по покрива. Последния път, когато бях виждал къщата, тя приличаше по-скоро на гървена хижа. Преди това пък беше в нещо като стила на Франк Лоуи Райт⁶. През годините майка ми се беше сближила с доста строителни предприемачи, които зависеха от нея за постоянните си доходи.

– Трес, миличък – каза тя на вратата и придърпа с две ръце лицето ми, за да ме целуне.

Не се беше променила. На петдесет и шест още можеше да мине за трийсетгодишна. Бе облечена в широка гватемалска рокля, цикламенорозова със сини шевове, а черната ѝ коса беше завързана отзад на опашка с празнични пъстроцветни панделки. От вратата ме лъхна благовонният гъх на ванилия.

– Изглеждаш страхотно, мамо.

Бях искрен. Тя се усмихна и ме затегли за ръката – да вляза и да отида с нея при бiliarдната маса в дъното на огромния хол.

Обзавеждането бе променило стила си от късен бохемски наранен Санта Фе, но цялостният дух си беше същият: слагай навсякъде по нещо. Лавиците и масите бяха отрупани със старинни ножове, кукли от папиемаше, резбовани гървени кутии, малки койоти, виещи срещу малки луни, неонов кактус, всичко, привличащо погледа.

Около бiliarда бяха застанали трима стари познайници от гимназията. Ръкувах се с Бари Уилямс и Том Каваняро. И двамата бяха играли с мен в отбора. Бяха тук, защото майка ми обичаше да забавлява

6 Американски архитект и интериорен дизайнер, основоположник на т.нар. органична архитектура. – Б.ред.

гостите с бiliarд и бира на корем. После кимнах на Джес Макар, който тъкмо се дипломираше, когато аз постъпих в университета. Джес беше тук, защото беше гадже на майка ми.

Те загадоха задължителните любезни въпроси и аз им отговорих, после си прогължиха играта, а мама ме отведе в кухнята.

– Джес остарява красиво – казах ѝ.

Тя стисна устни и след като се извърна от хладилника, ме изгледа. Връчи ми една бира.

– Не започвай пак, Джаксън – каза ми.

Наречеше ли ме така, с името, което бях взел от баща си и дяго си, все не можех да разбера на кого се кара, гали на мен, или на всички мъже от рода Навар. Вероятно и гвете.

– Можеш поне да гадеш на човека шанс – заяви тя, докато сядаше на масата. – Мисля, че след годините, когато трябваше да търпя баща ти, а после да те изуча, имам право поне веднъж сама да реша какво да правя.

След развода си мама често беше решавала какво да прави. За петнайсет години беше минала през първенеца в състезанието за най-вкусен сладкиш с американски орехи, през художник на свободна практика, който предпочиташе големи платна, през по-млади мъже и привърженици на ню ейдж.

Мама се усмихна отново.

– А сега ми кажи за Лилиан.

– Не знам – отговорих.

Заредена с очакване пауза, през която би трябвало да си призная вината.

– Знаеш достатъчно, щом си се върнал – подкани мама.

Искаше от мен да заявя: още утре, без много-много да му мисля, ще се оженя за Лилиан само заради писмата и телефонните ни разговори, след като преди два месеца тя най-неочаквано ми се обади. Мама искаше да чуе това и то щеше да бъде близо до истината. Но вместо да го изрека, отпих от бирата.

Мама кимна, сякаш ѝ бях отговорил.

– Винаги съм знаела. Толкова креативна млада жена! Винаги съм знаела, че няма да издържиш дълго далеч оттук.

– Да.

– Ами смъртта на баща ти?

Вдигнах очи. Усещането за трескава енергия, което обикновено витаеше около майка ми като силен парфюм, сякаш се беше изпарило. Сега тя беше сериозна.

– В смисъл? – попитах аз.

Знаех, разбира се, какво ме пита. „Дали съм се върнал, за да реша и този въпрос, или вече съм загърбил всичко?“ Мама прогължи да ме гледа и да чака. Аз сведох очи към бирата. Гледаше ме и малкият овен върху етикета.

– Не знам – рекох. – Мислех, че след десет години е различно.

– Би трябвало да е различно, скъпи.

Кимнах, без да я поглеждам. Някой в съседната стая удари със силен звук една от бiliarдните топки. След минута мама въздъхна.

– За вас с Лилиан не е минало много време – каза ми тя. – Но баща ти... там е различно. Не се занимавай с това, Трес. Нещата се промениха.

След петнайсет минути, три опита за съживяване и купища силни гуми моят фолксваген кабриолет се задави, оживя и като ту спираше, ту потегляше отново, излезе на алеята. Двигателят звучеше зле, но не по-зле, отколкото преди десетилетие, когато бях решил, че никога няма да стигне до Калифорния. Леви-ят фар пак не работеше. Между седалката и ръчната спирачка още беше затисната чаша, от която през 1985 година бях пил бира. Махнах с ръка на майка си, която за две десетилетия не бе остаряла.

Подкарах към къщата на Лилиан, същата, в която тя беше живяла през лятото, когато заминах.

– Нещата се промениха – повторих и ми се прииска да повярвам, че е така.

ОЩЕ ЗА АВТОРА

Рик Риърдън е световноизвестният автор на книгите от поредиците „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“, „Героите на Олимп“ и „Хрониките на Кейн“. Роден е в Сан Антонио на 5 юни 1964 година, завършва Тексаския университет в Остин през 1986 и в продължение на петнайсет години преподава английски език и история в държавни и частни училища в Сан Франциско и Тексас. През 2002 година е отличен с *Master Teacher Award* на гимназията „Сейнт Мери Хол“.

Още докато преподава, Риърдън започва да пише криминални мистерии за възрастни. Поредицата му от романи за тексаския детектив Трес Навар печели три от най-престижните награди в САЩ – „Еггар“, „Антъни“ и „Шеймъс“. Писателят се насочва към детска литература, след като започва да разказва истории за лека нощ на големия си син и му хрумва идеята за „Похитителят на мълнии“ – първата книга от поредицата „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“.

Днес авторът има над гърба си повече от 30 милиона продадени копия от книгите си само в САЩ, като правата за тях са продадени в над 35 страни. Той живее в Сан Антонио със съпругата си и двамата си снове.

Повече информация на адрес
egmontbulgaria.com/tresnavarre